

Gebedsviering 11 december 2021

Thema: *Wat doen wij?*

Voorgangers: Marleen Kremers en Hans van Hak

Cantor: Harry

Piano: Frank

Presentatie: Jeroen

Lichtje: Nellie

Paaskaars is al aan
Mededelingen

Klankschaal

Oase-kaars wordt aangestoken

Openingslied: Als alles duister is

Welkom en inleiding

Welkom allen in deze viering op de vooravond van de derde zondag in de advent. Helaas kunnen we hier niet fysiek bij elkaar komen maar het is heel fijn dat we op deze manier, op afstand, met elkaar verbonden zijn. Mijn naam is Marleen Kremers, sommigen van u hebben mij al eens meer gezien. Ik werk als pastoraal werker op het Glorieuxpark bij de Zusters van Barmhartigheid. En aan mij de eer om vandaag voor te gaan in deze viering, samen met Hans.

In deze adventsviering gaat het over de vraag: wat doen wij? We horen lezingen die ons aanzetten over deze vraag na te denken. In de eerste lezing gaat het over de adventstijd als een nieuw begin. Een periode die ons aanzet tot nadenken, die ons onrustig maakt. Durven we een nieuwe wending te geven aan ons leven? In het evangelie volgens Lucas horen we dat mensen vragen aan Johannes de Doper wat zij moeten doen. En Johannes moedigt het aan om te delen met elkaar van wat ze hebben, om eerlijk te zijn en niet meer te nemen dan ze nodig hebben. Ook kondigt hij de komst van Jezus aan. Helemaal passend in deze adventstijd dus, waarin wij Jezus verwachten, God die onder de mensen geboren werd. Die het licht bracht in de duisternis.

Laten we dan ruimte maken in onszelf voor deze viering. Dankbaar dat we hier nu mogen zijn, op afstand met elkaar verbonden, samen op weg naar kerstmis.

in de naam van Hij die is Vader, Zoon en Heilige Geest Amen.

3^e Adventskaars wordt aangestoken

Gebed

Advent is kijken naar wat komt.

Advent is durven hopen en dromen.

Is licht zien in de duisternis,

geloven dat God met ons is,

en dat zijn rijk zal komen.

Daar aan willen bijdragen

is doen wat in ons oplicht.

Vredeskaars wordt aangestoken

Vredewens

We hebben net de derde kaars ontstoken op de adventskaars en daarbij hebben we uitgesproken we durven te hopen en te dromen. Dat het licht zal komen en onder ons zal wonen, het licht dat vrede zal brengen.

Laten wij dan ruimte scheppen in ons hart voor dit licht en bidden:

Jezus, open onze ogen en verruim ons hart, geef ons de kracht om iedere dag opnieuw te werken aan de vrede, waar de wereld al zo lang van droomt. Dat wij zelf dragers van die vrede mogen worden en ons warme licht verspreiden, overal waar wij komen.

Deze vrede van de Heer zij altijd met u.

Wensen we elkaar op afstand deze vrede toe.

Vredeslied: Gods vrede voor jou Sjaloom

Eerste lezing van Carlos Desoete

Advent moet een tijd worden
die onrustig maakt:
het durven zien van zoveel uitsluiting.
Het moet een oproep worden
om grondig iets te veranderen bij onszelf,
bij onze eigen groep en in de grote samenleving.

Advent moet een tijd worden
om te leren
ongeziene mensen zien.
Je laten raken door het zwijgen
dat over hun bestaan hangt
en het je aantrekken.
Kerstmis moet een begin worden
van een nieuwe manier van leven,
waarbij "Ik zal er zijn voor u"
in mensen zichtbaar wordt.
Een nieuw begin van een lange weg
van ommekeer en solidariteit,
van gerechtigheid,
van hoop en vertrouwen,
van er zijn voor anderen.
Zo wordt God mens!

Lied: Het lied van de verlossing (GvL 427)

Lezing Lucas 3, 10- 18 (NBV21)

In die tijd vroegen de mensen aan Johannes-de-Doper:

‘Wat moeten we doen? Hij antwoordde: ‘Wie twee stel onderkleden heeft, moet delen met wie er geen heeft, en wie eten heeft moet hetzelfde doen. Er kwamen ook tollenaars om zich te laten dopen, en die vroegen hem: ‘Meester, wat moeten wij doen? Hij zei tegen hen: ‘Vorder niet meer dan wat jullie is opgedragen. Ook soldaten kwamen hem vragen: ‘En wij, wat moeten wij doen?’ Tegen hen zei hij: ‘Jullie mogen niemand afpersen en je ook niet laten omkopen, neem genoeg met je soldij.’

Het volk was vol verwachting, en allen vroegen zich af of Johannes misschien de Messias was maar Johannes zei tegen hen: ‘Ik doop jullie met water, maar er komt iemand die machtiger is dan ik; ik ben het zelfs niet waard om de riemen van zijn sandalen los te maken. Hij zal jullie dopen met de heilige Geest en met vuur; Hij houdt de wan in zijn hand om zijn dorsvloer te reinigen, het graan zal Hij bijeenbrengen in zijn schuur en het kaf in onblusbaar vuur verbranden.’

Op deze en andere wijze spoorde Johannes het volk aan en verkondigde hij hun het goede nieuws.

Acclamatie: Laat komen, Hij die komen zal. Verlangend zien we naar Hem uit. (melodie Rorate)

Levend woord

Vorige week ging ik op bezoek bij een mevrouw waar ik al vele jaren een goed contact mee heb. Zij is stervende. Ze voelde het al een tijdje aankomen. Eten en drinken ging moeizaam, ze kon niet meer goed op haar benen staan en ze voelde de kracht langzaam uit haar lichaam trekken. Ze had de ziekenzalving al ontvangen van een priester met wie ze goed bevriend was. Nu vroeg ze deze man en mij om gelijktijdig langs te komen, om één en ander door te spreken. Dus daar zaten we dan, met z'n drieën. En terwijl zij sprak met de priester viel het me op hoe goed hij zat te luisteren, zo aandachtig. Hij zat helemaal op het puntje van zijn stoel, voorovergebogen. En geen woord ontging hem. Ik vond dat zo bijzonder, hij was helemaal in dit moment, met al zijn aandacht, met heel zijn “zijn”.

In de eerste lezing hoorden we net dat advent een tijd zou moeten worden waarin we ongeziene mensen echt zien. Dat we door hen geraakt worden. En dat kerstmis een nieuw begin mag zijn van solidariteit, hoop, vertrouwen en er zijn voor de ander. Ik denk dat velen van ons, inclusief ikzelf, hierin nog veel te leren hebben. Want hoe vaak luisteren wij echt naar iemand? Met heel onze aandacht, met ons hele “zijn” zoals die priester? Hoe vaak gebeurt het niet dat we de helft maar horen van wat de ander vertelt? Omdat we ondertussen met andere dingen bezig zijn. Met onze eigen zorgen en problemen. Dingen die we nog moeten doen. Oordelen die we misschien al klaar hebben waardoor we niet volledig openstaan voor het verhaal van de ander.

Het is dus niet zo eenvoudig om echte aandacht voor iemand anders te hebben. En hoe zit dat met onszelf? Vaak nemen we namelijk ook niet de tijd om echt naar onszelf te luisteren. We gaan maar door met alles wat er dagelijks moet gebeuren en komen er niet aan toe om stil te worden en bij onszelf na te gaan hoe het eigenlijk met ons is. En als we geen ruimte kunnen maken voor onszelf, hoe kunnen we dan ruimte maken voor een ander? We hoorden net in lezing: kerstmis moet een begin worden van een nieuwe manier van leven, waarbij “Ik zal er zijn voor jou” in mensen zichtbaar wordt. Hoe doen wij dat? Hoe geven we dat vorm?

Het is een vraag waar we ons hele leven mee bezig kunnen zijn denk ik. Het is nooit af. We kunnen altijd meer groeien naar de ander toe. Stukje bij beetje. Het kan ook niet allemaal in één keer en dat hoeft ook niet. Daar zijn we mens voor, dat we steeds opnieuw de kans krijgen om te leren, om te

groeien. Als we opstaan 's ochtends hebben we een nieuwe dag waar we aan beginnen, waarin we andere keuzes kunnen maken en nieuwe dingen mogen leren. Zo gaan de dagen over in weken en de weken in maanden. Winter, lente, zomer, herfst. Steeds begint het opnieuw maar toch is het iedere keer net wat anders. Zo is het ook met het kerkelijk jaar. Iedere adventstijd, iedere kerstavond is anders. Mogen we weer opnieuw geboren worden. Krijgen we weer een nieuwe kans.

Misschien weten we vandaag niet welke kant we op moeten. Maar morgen kan dat ineens anders zijn. Dat is heel menselijk. We zagen het zojuist ook bij Johannes de Doper. De mensen komen naar hem toe om te vragen wat ze moeten doen. Heel eenvoudig zou je denken: als je twee kledingstukken hebt, geef er dan één weg aan iemand die niets heeft. Zo ook met eten. Eis niet meer geld dan je toekomt en pers geen mensen af. Wees eerlijk. Maar de mensen hebben sturing nodig, iemand die hen kan leiden. Ze denken het gevonden te hebben in Johannes. Maar Johannes zegt dat er na hem iemand zal komen die zoveel groter is en zoveel wijzer, die zal dopen met de heilige Geest en met vuur. Die schoon schip zal maken en het goede van het slechte zal scheiden.

Wat doen wij? Wat doen wij in deze adventstijd, door wie laten wij ons leiden? Nu we in de avonden nergens meer naar toe kunnen ervaren we ineens meer tijd en ruimte. Waar gebruiken wij deze tijd voor? Maakt het ons onrustig misschien, dat we zoveel tijd hebben waarvan we niet weten hoe we die moeten invullen? Worden we er vervelend en boos van? Of zoeken we juist de stilte op en brengt het ons tot meditatie en bezinning? We mogen zelf kiezen.

Tijd voor onszelf nemen betekent ook dat we ruimte maken voor het goddelijke dat in ieder mens zit. Misschien is deze adventstijd voor ons wel het begin van een nieuwe manier van leven. Dat we ervoor kiezen om een licht te worden, voor onszelf en voor anderen. Dat we de ander zo helder zien, met onze volle aandacht, met ons gehele "zijn". Dat we helemaal open staan voor die ander. En dat we er daarom echt voor de ander kunnen zijn. Zoals die mevrouw die stervende is. Die op zoek is naar liefde en geborgenheid in haar laatste dagen. De bevestiging dat zij haar leven goed heeft geleefd. En die priester, die ieder woord van haar echt verstond en haar onderliggende zorgen en haar angsten erkende. Hij keek haar liefdevol aan en verzekerde haar dat zij in vrede mocht gaan. Omringd door mensen die van haar houden. We baden samen en gaven haar een kruisje op het voorhoofd. Ze glimlachte en even voelde ze de angst niet meer, ze voelde alleen maar liefde.

Het is deze liefde waar een mens van leeft, die hoop geeft. Het is de liefde die Jezus ons wil laten zien. Die liefde hebben we nodig om te dromen, te hopen, het licht te zien in de duisternis. Als we met deze liefde naar onszelf kunnen kijken dan zullen we uitgroeien tot gelukkige, tevreden mensen. Die niet veel meer nodig hebben in het leven dan deze liefde te delen met anderen. Wij verlangen dan niet langer naar een groter huis, een duurdere auto of nieuwe meubels maar we verlangen naar verbinding met onszelf, met de ander en met het mysterie dat wij God noemen. Alle materiele dingen zijn dan niet meer belangrijk. We zien het bij de geboorte van Jezus, waar we naar uitkijken in deze donkere dagen. Hij wordt geboren, de zoon van Allerhoogste, in een eenvoudige stal, uit eenvoudige ouders. Meer heeft hij niet nodig dan zijn eigen lichaam en zijn liefde waarmee hij aanwezig kan zijn onder de mensen. Zo werd God mens.

moment van stilte – pianospel

Geloofsgebed

Ik geloof in God, die onze Vader is.

Hij is de hartenklop

van ons bestaan,

stem en stilte,

geven en ontvangen,
begin en einde.
Hij geeft mensen Richting en zin.

Ik geloof in Jezus,
Gods mens geworden woord.
Hij heeft voorgeleefd
waartoe liefde in staat is :
hoop en vreugde,
sterven en verrijzen.
Hij blijft steeds aanwezig
in Woord en Brood.

Ik geloof in de Geest,
die mensen samenbrengt.
Hij schenkt ons aan elkaar
als licht en troost,
brood en vrede,
danken en vergeven.
Kracht voor alle tijden.
Hij roept ons samen
in de gemeenschap van de Kerk.

Voorbeden

Acclamatie : Kom adem ons open

Eeuwige, onze God
verlangend bidden wij om leven
waar het dodelijke geweld
zo veel kapot maakt.
We zijn verbonden met
die plekken op onze wereld
waar mensen de adem wordt afgesneden,
waar het geweld van machthebbers
het kwetsbare leven schaadt.
Moge er mensen opstaan
vol geloof in andere mogelijkheden.

Eeuwige, onze God
verlangend bidden wij om leven
waar de levensbronnen opdrogen,
waar uitbuiting en eigenbelang
de armen steeds armer maken,
waar de wereldpolitiek faalt.
Moge er mensen opstaan
die daadkracht ontwikkelen,
solidariteit kansen geven,

zodat armen zelf kunnen beschikken
over bronnen van leven.

Eeuwige, onze God
verlangend bidden wij om leven
daar waar onze gemeenschappen
geestkracht verliezen, adem kwijtraken,
waar leiders neerzien op kwetsbare mensen,
waar de uitdaging tot gesprek ontbreekt.
Moge er mensen opstaan
die vindingrijk en daadkrachtig
de crisis onder ogen durven te zien,
mensen die niet aflaten
anderen uit te nodigen en te verenigen,
mensen als teken van nieuw leven.

*Intenties van de mensen zelf
lichtje van de maand*

Onze Vader

Onze Vader, hemel en aarde diep in ons verborgen
laat jouw wil geschieden.
Geef ons dagelijks wat we nodig hebben
naar lichaam en naar ziel.
Vergeef ons onze tekortkomingen
en leer ons mild te zijn voor onszelf en voor anderen.
Maak ons wakker uit slaap en dwangmatigheid
en laat ons steeds het goede doen,
want van jou is de toekomst, tot in eeuwigheid, amen

Brood voor onderweg

In jouw naam zijn wij hier samen.
Wij noemen jou God en Vader.
Niemand heeft jou ooit gezien, maar elke dag opnieuw is het duidelijk
hoe jij werkzaam aanwezig bent, daar waar mensen elkaar vinden en van elkaar houden,
daar waar mensen de handen ineenslaan en kleine stappen zetten
om deze wereld om te bouwen tot jouw wereld.

Wij zien je aan het werk God, in de ontluikende liefde tussen mensen,
in groeiende solidariteit, in blijvende verbondenheid,
in kleine en grote inzet voor vrede en gerechtigheid.
Wij zien je aan het werk in Jezus, jouw Zoon; de woorden die Hij sprak,
waren jouw woorden en worden nu de onze.

Zijn keuze voor kleine mensen was jouw keuze en wordt nu de onze.
Hem willen wij hier noemen als leidsman voor ons leven,
als blijvende oproep om te blijven doen wat Hij ons heeft voorgedaan.

Wij breken dit brood en delen het met elkaar om Hem bij ons leven te houden,

om samen met Hem en met elkaar onderweg te zijn op ons levenspad.

Wij delen het brood symbolisch met jullie, die thuis meeviort,
we weten ons met je verbonden.
Brood voor onderweg, brood van leven.

Het brood delen we hierna in kleine kring
U kunt thuis ook een stukje brood nemen.

Lied: Dichtbij en ver

Slotgedachte

Als ik je deze week tegenkom God,
in welke mens dan ook,
en je doet een beroep op mij;
laat me dan niet piekeren of ik wel tijd genoeg heb,
of ik wel geld genoeg heb,
of ik wel sterk genoeg ben
om je te geven wat je vraagt.
Als ik je deze week tegenkom God,
in welke mens dan ook, en je hebt hulp nodig;
laat mij dan niet treuzelen tot een ander het opknapt;
iemand die vast sterker is,
iemand die vast meer tijd heeft,
iemand die beter missen kan waaraan jij gebrek hebt.

Als ik je deze week tegenkom God,
in welke mens dan ook, en ik hoor je vraag;
laat mij dan niet afwegen
of het anders kan
of je het wel waard bent,
of ik er wat mee opschiet,
of ik niet wat beters te doen heb.

Als ik je deze week tegenkom God,
in welke mens dan ook,
en je kijkt me aan;
laat me dan onbezorgd alles uit de kast halen,
niets achter de hand houden,
mijzelf helemaal geven
in het volste vertrouwen
dat ik goed terecht kom.

Zegenwens

Advent is leven
een kans om te delen van wat ons is gegeven.
Een kans om wat krom is recht te trekken,
om wie inslaapt wakker te schudden.
Advent is het licht zien in de duisternis.
Een kans om wie hopeloos of radeloos is

weer nieuwe hoop te geven.

Advent is Uw licht dat doorbreekt in alles wat klein en kwetsbaar is.

Een kans om werkelijk te zien wat er om ons heen gebeurt

Dat wij een teken van hoop mogen zijn.

Om dit waar te kunnen maken vragen wij om kracht en de zegen van Hem die wij noemen:

+ Vader, Zoon en Heilige Geest

Slotlied: Licht en stem = Van grond en vuur

Volgende gebedsviering Oase:

Avondgebed in de advent elke woensdagavond 19 u

Kerstviering 24 december om 19u